

βερέβικος ἐπίθ. ἀμάρτ. βερέμικος Μέγαρ. κ.ά. βι-
ρέμ'κους Ἰμβρ. Λέσβ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βερέβι.

Πλάγιος, λοξὸς ἐνθ' ἄν. : Δέντρο βερέμικο Μέγαρ. Παννί
βιρέμ'κον (λοξῶς κεκομμένον) Λέσβ. Συνών. βερέβι 1β.

βερέμης ἐπίθ. Εὐβ. (Κουρ.) Κρήτ. Πελοπν. (Αἰγιάλ.)
κ.ά. — Λεξ. Ἐλευθερουδ. Μ'Εγκυκλ. Βλαστ. Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ Τουρκ. *verem*.

1) Φυματικός, φθισικός Κρήτ. κ.ά. — Λεξ. Ἐλευθε-
ρουδ. Μ'Εγκυκλ. Βλαστ. Πρω. Δημητρ. Συνών. βερε-
μιάρις 1, μαραζιάρις, χτικιάρις. 2) Ὁ ἐξ ἀσθε-
νείας καταστάς μεμψίμοιρος καὶ δύστροπος Εὐβ. (Κουρ.)
— Λεξ. Βλαστ. Πρω. Δημητρ. Συνών. βερεμιάρις 2.

3) Μοχθηρός, κακὸς Πελοπν. (Αἰγιάλ.) Συνών. βε-
ρεμιάρις 3.

βερέμι τό, Κρήτ. κ.ά. — Λεξ. Βλαστ. βερέμ' Πόντ.
(Τραπ.)

Ἐκ τοῦ Τουρκ. *verem*.

Φυματίωσης, φθίσις ἐνθ' ἄν. : Πέθανε ἀπὸ βερέμι Κρήτ.
Ἐπέθανεν ἀσ' σὸ βερέμ' Τραπ. Συνών. μαράζι, χτικιό.

βερεμιάζω Κρήτ. κ.ά. — Λεξ. Μ'Εγκυκλ. Πρω. Δη-
μητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. βερέμης.

Γίνομαι φθισικός ἐνθ' ἄν. : Ἐβερέμισα ἀπὸ τοῦ στενο-
χώριος Κρήτ. || Ἄσμι.

Ἄχι δὰ κάμω νὰ καῖς καὶ ἄχι νὰ βερεμιάσῃς,
τὸ γιατρικό σου νὰ 'μαι γώ, νὰ ῥθῇς νὰ μ' ἀγαλιάσῃς
αὐτόθι. Καὶ μετρ. καθιστῶ τινα φθισικὸν ἐνθ' ἄν. : Μ' ἐβε-
ρέμισα μὲ τοὺς τρόπους σου Λεξ. Μ'Εγκυκλ. || Ἄσμι.

Ἀπῆτις μ' ἐβερέμισα κ' ἤδεσα τὸ βερέμι,
ἐπῆγες κ' εἶπες τοῦ γιατροῦ, ἄσ' τηγε καὶ δὲ γιάνει
Κρήτ.

βερεμιάρις ἐπίθ. Εὐβ. (Κουρ.) Κρήτ. Πελοπν. (Αἰγιάλ.
Βούρβουρ.) — Γ'Επαχτίτ. ἐν Ἀνθολ. Η' Ἀποστολίδ. 88
— Λεξ. Ἐλευθερουδ. Βλαστ. Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βερέμι καὶ τῆς καταλ. -ιάρης.

1) Βερέμης 1, ὁ ἰδ., Κρήτ. Πελοπν. (Βούρβουρ.)
— Γ'Επαχτίτ. ἐνθ' ἄν. — Λεξ. Ἐλευθερουδ. Βλαστ. Πρω.
Δημητρ. : Ἄσμι.

Ἐμένα ἢ δυχατέρα μου εἶν' ἥλιος καὶ φεγγάρι
καὶ ἂν τὴν ἰδῇς, κακόμοιρε, γίνεσαι βερεμιάρις
Βούρβουρ. — Ποίημ.

Γιατὶ κοιτάει καὶ γνοιάζεται γιὰ μὲ τὸ βερεμιάρι,
ποῦ μὲ βαραίνουν τὰ σκουτιά, μὲ δέρονται τὰ τσαπαζία
Γ'Επαχτίτ. ἐνθ' ἄν. 2) Βερέμης 2, ὁ ἰδ., Εὐβ. (Κουρ.)

3) Βερέμης 3, ὁ ἰδ., Πελοπν. (Αἰγιάλ.)

βερέμικα ἐπίρρ. Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἀμάρτ. ἐπίθ. βερέμικος.

Κατὰ τρόπον ἰδιάζοντα εἰς βερέμην, εἰς φθισικόν,
νωθρῶς.

βερεσέδικος ἐπίθ. Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ βερεσέδια πληθ. τοῦ οὐσ. βερεσές καὶ τῆς
καταλ. -ικος.

Ὁ πωληθεὶς ἢ γενόμενος ἐπὶ πιστώσει.

βερεσές ὁ, βερεσιγές Ἀθῆν. βερεσές Ρόδ. βερε-
σές σύνηθ. βερεσές πολλαχ. βερεσές Κεφαλλ. βιρισές
βόρ. ἰδιώμ. βιρισές πολλαχ. βόρ. ἰδιώμ. Πληθ. βερε-
σέδια τά, σύνηθ. βιρισέδια βόρ. ἰδιώμ.

Ἐκ τοῦ Τουρκ. *veresije*.

1) Τὸ ἐκ πιστώσεως τοῦ ἐμπόρου ὀφειλόμενον χρέος
τοῦ ἀγοραστοῦ σύνηθ. : Ἀνεβαίνει ὁ βερεσές. Πλερώνω βε-

ρεσέδια. β) Τὸ πωλεῖν ἐπὶ πιστώσει σύνηθ. : Κόβω τὸ
βερεσέ (παῦν νὰ δίδω ἐπὶ πιστώσει). || Φρ. Ὁ βερεσές πέ-
θανε καὶ ὁ γιός του πάει 'ς τὴν Πόλι (ἀρνησις πιστώσεως)
Λεξ. Δημητρ. Σήμερα βερεσέ δὲν ἔχει, αὐριο ἔχει (εὐτράπε-
λος ἐπιγραφή εἰς λαϊκὰ πρατήρια) σύνηθ. 2) Αἰτιατ.
ἐπιρρηματ., ἐπὶ πιστώσει σύνηθ. : Ἀγοράζω - πωλῶ - πω-
νίζω βερεσέ. || Φρ. Αὐτὰ ἐγὼ τ' ἀκούω βερεσέ (δὲν ἀποδίδω
εἰς αὐτὰ σημασίαν). Τὰ 'φερε σοῦφλι καὶ βερεσέ (τὰ ἔφερεν
εἰς δόλιον ἐπ' ὠφελείᾳ τοῦ ἰσολογισμοῦ). Κοκκινίζει βερεσέ
(ἐπὶ φιλαρέσκου γραΐας δῆθεν αἰδουμένης) Λεξ. Δημητρ.
[Παροιμ. Ὅποιος πίνει βερεσέ δὴν φορὴς μεθῇ (ὁ ἐπὶ πι-
στώσει ἀγοράζων καὶ δαπανῶν ζημιούται. Παραλλαγαὶ
τῆς παροιμ. παρὰ ΝΠολίτ. Παροιμ. 3, 98 κέξ.) σύνηθ. Ἢ
βερεσέ κλειδαριὰ τρώει τὴν πόρτα (τὸ ἐπὶ πιστώσει ἀγορα-
ζόμενον ἀποβαίνει ἐπιζήμιον) Ἀθῆν. Συνών. τσάμπι.

βερζεβούλης ὁ, βεελζεβούλης Πόντ. (Οἰν.) βελζε-
βούλης Πελοπν. (Λακων.) βιλζιβούλ'ς Ἡπ. (Ζαγόρ.) βελ-
τσεβούλ Κέρκ. (Νύμφ.) βελτσεβούλ Ζάκ. βερζεβούλης
σύνηθ. βιρζιβούλ'ς Ἡπ. (Ζαγόρ.) βερζεβούλης Πε-
λοπν. βερζεβονίλης Κρήτ. βερτσεβούλης Ζάκ. βερ-
τσεβούλης Ζάκ. βερζεβούλης Πελοπν. (Βασαρ. Μάν.)
βερτσεβούλης Πελοπν. (Βασαρ.) ζελζεβούλης Βιθυν.
ζερζεβούλης πολλαχ. ζιρζιβούλ'ς Ἡπ. Λέσβ. τζιρζιβού-
λης Ἡπ. τσιρζιβούλ'ς Ἡπ. ζαρζαβούλ'ς Μακεδ. (Σι-
σάν.) ζαρζαβούλ'ς Μακεδ. (Βλάστ.) ζαρζαβούλ'ς Μα-
κεδ. (Βλάστ.) ζορζεβούλης Χίος ζορζεβούλ'ς Θράκ.
(Αἰν.) ζορζεβούλης Χίος (Χαλκ.) ζορζεβούλης Χίος
ζορζεβίλ'ς Μύκ. ζορζεβούλ'ς Θεσσ. ζορζεβούλ'ς Μα-
κεδ. (Κοζ.) ζορζεβούλ'ς Σαμοθρ. μερζεβούλης Καππ.
(Σινασσ.) μερζεβίλ Καππ. (Ἀνακ.) βερζεβίς Καππ. (Σι-
νασσ.)

Ἐκ τοῦ μεταγν. ὄν. βεελζεβούλ = ἀρχηγὸς τῶν διαβό-
λων.

1) Ὁ διάβολος σύνηθ. : Ἐβαλε τὴν οὐρά του πάλι ὁ
βερζεβούλης καὶ τοὺς ἔκανε νὰ μαλώσουν. || Φρ. Σωστός βερ-
ζεβούλης (ἐπὶ παιδίου ζοηροῦ, ἀτάκτου) σύνηθ. Συνών.
ἀναθεματισμένος (ἰδ. ἀναθεματίζω, μετοχ. 2), ἀνα-
θεμάτος, δαίμονας, διάβολος, ἐξαποδῶς, λεγά-
μενος (ἰδ. λέγω), σατανᾶς, τρισκατάρατος. 2)
Ἀνθρωπος πονηρός. πανούργος σύνηθ. Συνών. δια-
βολάνθρωπος, διάβολος, σατανᾶς.

Ἡ λ. ὑπὸ τὸν τύπ. Ζορζεβούλ'ς καὶ ὡς ἐπών. Μακεδ.

βερικοκῆ ἡ, σύνηθ. βερικοκοῦ Εὐβ. (Κουρ.)

Ἐκ τοῦ μεσν. βερικοκία.

Τὸ δένδρον βερικοκέα ἢ Ἀρμενική (*prunus Arme-
niaca*) τῆς τάξεως τῶν ροδανθῶν (*rosaceae*). Συνών.
ζαρταλουδεά, καῖσεά. [**]

βερικοκέρασα τά, Ἀθῆν.

Ἐκ τῶν οὐσ. βερικόκα καὶ κεράσι καθ' ἀπλο-
λογίαν ἀντὶ βερικοκοκέρασα.

Βερικόκα καὶ κεράσια ὁμοῦ.

βερικοκιτροκύδωνα τά, Κρήτ.

Ἐκ τῶν οὐσ. βερικόκα, κίτρα καὶ κυδώνια
καθ' ἀπλολογίαν ἀντὶ βερικοκοκιτροκύδωνα.

Βερικόκα, κίτρα καὶ κυδώνια ὁμοῦ : Εἶδα δειπνήσετε,
μωρὲ παιδιὰ μου; — Ἐρικόκα, βερικόκα, βερικοκιτροκύδωνα
(ἐκ παραμυθ.)

βερίκοκο τό, σύνηθ. βερικόκ-κο Εὐβ. (Κουρ.)

Ἐκ τοῦ μεταγν. οὐσ. βερικόκον.

Ὁ καρπὸς τῆς βερικοκῆς.

